

PRVNÍ KAPITOLA

Kroužila jsem kolem Mrazivého bojovníka a zpod mých nohou se zvedal suchý prach. Jediná chyba či chvilka nepozornosti by znamenaly porážku.

Levá pěst se mu zatřásla a vystřelilo z ní mrazivé tornádo. Já ale dobře znala jeho obvyklé výpady a úskoky. Prudce jsem se otočila doprava a vyslala z dlaní sloupec ohně.

Zatemnil se mi zrak a zachvátila mě náhlá vzpomínka: *Moje ruce žhnou ohněm a napřahují se k Forsovu ledovému trůnu, věčnému symbolu vlády Mrazivých. Jeho lesklé a zubaté ostny se vysmívají mému chabému ohni. Nedokázala jsem trůn roztavit. Nedokázala jsem porazit kletbu uvnitř něj.*

Ale pak se k mému ohni přidal cizí mráz, který jej neuhasil, ale spojil se s ním v oslnivě modrý plamen, který se přelil do trůnu a zahladil jeho ostré hrany a hroty, až led jen poníženež plakal. Slyšela jsem vítězný smích ledového krále Malaka, když se Minax vynořil z umírajícího srdce trůnu. Bytost stínů se mi plížila po kůži, hledala cestu dovnitř a slibovala mi rozkoš tisíce slunečních paprsků a už nikdy žádnou bolest nebo slabost.

Vrátila jsem zpět do současné chvíle a zakopla jsem, protože mě do hrudníku zasáhla ledová rána. Překulila jsem se a znovu

se postavila na nohy, ale před očima jsem měla mlhu. Ta vzpomínka stále působila velmi skutečně. Kůže vedle ucha, kde si mě Minax označil, se rozhořela, a já vykřikla.

„Ruby!“

Na ramenou mi přistály dvě dlaně a já zatoužila je ze sebe shodit a utíkat pryč.

Arcusův hlas tiše a mírně šeptal, aby mě uklidnil, ale stále jsem vnímala, že si dělá starosti. „Zpomal dech. To přejde.“

Není to pravda není to pravda není to pravda.

Srdce mi bušilo o žebra. Stahovalo se mi hrdlo. „Nemůžu dýchat.“

Arcus mi položil ruku na hrudní kost a lehce zatlačil. Dlouhé prsty rozprostřel na mém krku. „Pomalů, v klidu. Všechno je v pořádku. Jsem s tebou. Jsi v bezpečí.“

Jeho něžná slova a doteky se prodraly skrz můj strach. Zamrkala jsem a královská zahrada se mi znovu objevila jasně před očima a já cítila vůni růží a okrasných keřů. Okraje rozlehlé mýtiny střežily ze všech stran vysoké topoly a za nimi se nad zelenými keři skláněly vysoké platany a břízy obalené listím jako vznešení pánové nad ručkami dam na plese. Žár pozdního léta mě uklidňoval, stejně jako občasně šustění listí pod prsty Cirrus, bohyně západního větru.

Otočila jsem hlavu a polapily mě mrazivě modré oči pod starostlivě nakrčeným obočím. Arcusova kůže ztratila svou barvu. Natáhla jsem se k němu a položila nejistou dlaň na jeho studenou tvář. Když se špičky mých prstů dotkly jeho jizev, ani se nepohnul, a já se usmála.

„Tvoje záchvaty jsou stále častější,“ řekl.

Pokrčila jsem rameny a tím pohybem jsem posunula jeho ruku, stále opřenou o mou klíční kost. Část dlaně mu teď ležela na mém nadru. Oba jako bychom si to uvědomili ve stejnou

chvíli. Zrudly mi tváře. On spěšně sklopil zrak a přemístil ruku na mou paži.

Ležely mezi námi nevyřčené hranice, jež jsme stále nepřekročili, ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli je to kvůli Arcusovu sebeovládání, nebo proto, že naše společné chvíle o samotě byly velmi krátké a často nás někdo vyrušoval.

„Zjistila jsi něco víc o prokletí?“ zeptal se.

„Zatím ne.“ Společně s bratrem Mléčem jsme trávili dlouhé hodiny v hradní knihovně prohledáváním knih o Minaxovi – děsivé bytosti stínů, již bůh východního větru Eurús uvěznil v ledovém trůnu. Eurúsova kletba posedla každého panovníka, který kdy usedl na trůn, a vyvolávala válku a tyranii, jež ji dále přizívovaly. Čím více bylo násilí a smrti, tím silnější bylo prokletí.

Minax našel snadný cíl v Arcusově mladším bratrovi Malakovi, který byl příliš bojácný a rozzlobený, aby se bránil. Pod vlivem sametových příslibů a omamné úlevy od bolesti a strachu vysílal král Malak svoje vojáky, aby pronásledovali a zabíjeli Ohnivé. Během nájezdů byla vyvražděna většina lidí mého druhu. Ti nejsilnější skončili v hlavním městě Forsii, kde umírali v královské aréně. Podle mých informací jsem byla jediná Ohnivá v království, jíž se podařilo přežít, a s pomocí bratra Mléče a Arcuse jsem roztavila ledový trůn. Mysleli jsme si, že prokletí zanikne s ním.

Ale mýlili jsme se.

Nyní jsme se s bratrem Mléčem snažili najít způsob, jak zastavit moje vidiny a zároveň i to stvoření.

Nepřítomně jsem si mnula ledabyle sešitou jizvu na malíčku. Svědila mě, když jsem byla rozrušená, jako upomínka na období v ledové aréně, na to, co jsem musela dokázat, abych dopomohla Arcusovi na jeho právoplatné místo na královském trůnu. Ale

Minax byl nyní na svobodě, obsazoval cizí těla, vyčkával... A já přemýšlela, jestli jsem zničením trůnu nezpůsobila více škody než užítku.

Arcus mě chvíli sledoval, pak mě vzal za ruku a provedl mě skrz nepatrnou mezeru v živém plotu. „Chci ti něco ukázat. Zavři oči.“

Nechala jsem se vést po kamení a měkkém jehličí, až nám pod nohama začal křupat štěrk.

„Tak. Můžeš otevřít oči.“

Stále mě držel za prsty, já otevřela oči a uviděla rostlinky, květiny, keříky a stromy. „Všude samá bílá,“ vydechla jsem a přiblížila jsem se ke květináči překypujícím alabastrovými květinami, na jejichž okvětních lístcích se odráželo sluneční světlo. Natáhla jsem se a do prstů se mi zakousla zima. „Jsou z ledu!“

Arcus se postavil za mě a jeho hrud' se zlehka otřela se o moje záda. Zabalil květinu, které jsem se dotkla, do dlaně, a zavadil při tom svojí rukou o moji. „Líbí se ti?“

Z jemně zvlněných stonků vyčnívaly okvětní lístky jako bílé hoblíny a keříky byly poseté lístky jako křehká krajka. Dlouhé, rozprostřené listí obklopovalo košaté růžové keříčky jako rodiče, kteří bdí nad spícími dětmi. Drobné stromky s průsvitnými kmínky s řezbou se vzorkem kůry byly pokryté plochým žebrovaným listím a kuličkami ve tvaru broskví. Z každé větvičky i stopky visel krystalek ledu jako zmrzlá slza. Všechny ty zkroucené a nadpozemské útvary se houpaly a cinkaly v ranním vánku.

„Je to krásné.“ Otočila jsem se na Arcuse. V očích mu jiskřilo jakýmsi silným, ale něžným citem.

„Doufal jsem, že se ti to bude líbit,“ odpověděl mírně. „I když to není zrovna nejlogičtější dárek pro Ohnivou.“

V očích měl zranitelný výraz a já si konečně uvědomila proč. „To všechno jsi vytvořil ty?“ Prohlížela jsem si zahradu s ným

obdivem. Všude byly vrstvy a vrstvy houpajících se květin, pečlivě vytvořených keřů a elegantních stromů – a vše obklopovala zvlněná, čtyři stopy vysoká ledová stěna. „Úplně sám?“

Pomalou přikývl a jeho rty se stočily do zvláštního výrazu. „Lord Usthiatus se vždy rozčiluje, když mě nachází tady namísto v poradní síni. Říkám mu, že mi to pomáhá přemýšlet.“

„A je to pravda?“

„Ano. Pomáhá mi to přemýšlet o tobě.“

Jeho něha odstranila poslední zbytky napětí z mého těla. Objal mě a já spojila paže za jeho zády. Naše rty se k sobě opatrně přitiskly, jako bychom byli ze stejného tenkého ledu jako ty okvětní lístky a hrozilo, že pod příliš silným tlakem praskneme.

Moje kůže Ohnivě postupně ohřívala jeho ústa a moje rty pod jeho silným mrazem chladly a měkly. Byl to jemný a pátravý polibek. Čerstvě oholená tvář byla jako hedvábí a lehce voněla mýdlem i jeho vlastní osobitou vůní, která mi připadala opojnější a příjemnější než plná hrst divokých květin.

Ztratili jsme se v tom okamžiku a cinkání ledu kolem nás znělo jako nějaká zvláštní hudba. Arcusova dlaň se ocitla na mojí tváři, druhou rukou mě přitahoval k sobě a jeho ústa si žádala víc. Chutnal jako mátový čaj, který pil každé ráno, a jeho vlasy měl na dotek husté a saténově jemné. Moje vůle se rozmotala jako štoček látky všude kolem nás. Žár sálal a na naše tváře dopadaly kapičky vody. Usmál se na mých rtech a špičkami prstů mi otřel čelo a nos.

O kousek jsem se od něj odtáhla, abych mu viděla do očí. „Měla bych radost i z jediné květiny.“

„Jedna květina by se ti za pár hodin rozpustila,“ namítl a hlas měl zastřenější než obvykle.

Laškovně jsem nadzvedla jedno obočí. „Myslíš, že by mi vydržela v ruce tak dlouho?“

Jeho zuby se zatřpytily, pak mi dal ještě jeden rychlý polibek a přitiskl si mě blíže k sobě. „Vím, že občas potřebuješ utéct z paláce, tak jsem ti chtěl jen připomenout, že mráz není jen krutý a nelítostný. Umí být i něžný a otevřený. Umí se přizpůsobit. Umí se naučit tvar různých věcí, rozpustit se a znovu zmrznout v jiném tvaru.“

Jeho starostlivá vnímavost mi zaplnila hrud' teplem. Měl pravdu, často jsem chtěla uniknout z Mrazivého dvora. Dvořané na mě zírali, vysmívali se mi a otevřeně o mně mluvili, kdykoli u toho jejich nový král nebyl, zpochybňovali jeho rozhodnutí dovolit „divoké Ohnivé“ vesničance, aby žila na dvoře. Obávala jsem se, že jsem se stala překážkou v jeho snahách sjednotit nově příchozí, kteří podpořili Arcuse při povstání, s dávnými členy dvora, kteří měli blízko ke králi Malakovi. Nový král nejenže snášel, ale dokonce si oblíbil – nebo si snad i namlouval – Ohnivou, a to bylo pravděpodobně za hranou.

Arcusova slova mi ale připomněla, že teď není na dvoře, že se dokáže přizpůsobit, když to potřebuji, a že mě bere takovou, jaká jsem, ačkoli to nikdo jiný nedokáže. Zasáhlo mě to víc, než bych dokázala popsat. Přála jsem si najít ta správná slova, ale to se v poslední době zdálo nemožné.

Pocity přicházely velice snadno. Ale převést je na slova bylo stále těžší.

Arcus sledoval mou tvář a smál se tomu, co v ní viděl. Jeho mužná krása mi rozbušila srdce. Když se usmíval, jeho obličej náhle nepůsobil přísně, ale rozzářeně. Ovinula jsem mu ruce kolem krku a zabořila mu prsty do vlasů. Přitáhl si mě blízko k sobě, zlehka se dotkl rty mojí tváře a pak nahmatal tep na mém krku.

Ticho prolomilo hlasité zakašláání. Odtáhla jsem se, ale Arcusovy rty šly za mnou, stále nalepené na můj krk. Odtrhly se, teprve

když jsem se mu opřela do hrudníku. Naposledy mi vlepil polibek na tvář a ležérně se obrátil s rukama stále kolem mého pasu.

„Lorde Ustathiusi, máte horší načasování než kdokoli jiný na světě. Ať už si potřebujete promluvit o čemkoli, jistě to počká.“

Začal se otáčet zpátky ke mně, ale jeho zachmuřený rádce si znovu odkašlal a podařilo se mu do toho zvuku vložit omluvu i pohoršení. „Bohužel ne, Vaše Veličenstvo. Máme naléhavou záležitost.“

Arcus si otráveně povzdychl a přimhouřil oči. „Kolik naléhavých záležitostí může vůbec existovat?“

„Obrovské množství,“ odpověděl lord Ustathius. Jeho šedé oči byly vážné jako bouřkový mrak, což byla vždy jasná známka, že se chystá spustit jednu ze svých obvyklých přednášek. „Když se zároveň snažíte přivést zpět všechna vojska, navázat diplomatické vztahy s okolními zeměmi a získat si srdce svého lidu, bude to pro vás velice náročné. Závazky. Oběti. Soustředění. To všechno potřebujete, pokud vaše ambiciózní plány...“

„Mají mít šanci uspět,“ dokončil za něj Arcus. „Ano, pane rádce, to se vám podařilo vtouct mi do hlavy natolik, že ta slova slyším i ve snu. Musím se však čas od času nadechnout čerstvého vzduchu, jinak se zblázním. Určitě mi nechcete upírat tu trochu pohybu.“

„Tak vy tomu říkáte, Vaše Veličenstvo?“

Zrudly mi tváře.

Arcus mi stiskl ruce, aby mě uklidnil. „Tak jakou krizi tam máte dnes?“

„Přijel posel ze Safry a trvá na tom, že přijme jediné odpověď psanou vaší rukou. Také jsem svolal mimořádné zasedání rady, abychom projednali pomoc raněným, již se vrátili z války. Do Forsie přijíždí stále větší davy uprchlíků a my jim musíme poskytnout útočiště a péči.“

S každým jeho slovem jako by narůstala váha na Arcusových ramenou. Ztěžka si povzdechl a pohlédl na mě.

„Promiň,“ řekl tiše.

Zavrtěla jsem hlavou. „Potřebuji tě. Můžu být ráda, že tě vůbec někdy vidím.“

Svraštil ústa a jizva na jeho rtu se vyboulila. „Kéž by to nebylo tak těžké. Potkáš se tu se mnou zítra při rozbřesku?“

„Jen pokud to zvládneš.“

„Nenechám si to ujít.“ Pozorně se na mě zadíval. „Určitě budeš v pořádku?“

„Jistě. Už žádné vidiny.“

Oplatil mi úsměv, ale jeho oči byly nehybné. Naposledy mi stiskl ruku, otočil se a odkračel k hradu. Lord Ustathius vyrazil za ním, ale pak se zastavil a obrátil se na mě.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Stále jsem si připadala zranitelně a nechráněně, ať už kvůli živé vzpomínce na to, jak Minax utekl z trůnu, nebo kvůli polibkům od Arcuse. Zhluboka jsem se nadechla, abych se zklidnila, a doufala jsem, že se mi podaří dostat svůj žár pod kontrolu. Jako obvykle, když jsem prožívala silné emoce, byl rozbouřený.

Přestože ke mně necítil důvěru, hovořil lord Ustathius vyrovnaným tónem. „Nijak mu nepomáháte, když odvádíte pozornost od jeho královských povinností.“

„Já ho přece nenutím, aby se mnou trávil čas.“

„Ale podporujete to. A možná byste měla myslet na to, čeho se snaží dosáhnout. Bylo by lepší pro něj i pro celé království, kdybyste tu nebyla a neztěžovala nám situaci.“

Jeho přímost mě na chvíli připravila o slova, ale pak jsem se vzpamatovala. „Myslíte si, že bych měla odejít? Pro dobro Tempesie?“

„A pro královo dobro. Má teď nový život, a když se věnuje vám, nezískává si tím přízeň dvora.“

Jako by uměl vyhmátnout zranitelné místo v mém srdci a s naprostou přesností je probodnout šípem. „Jsem si dobře vědoma nelibosti dvora.“

Na tváři lorda Ustathiuse se objevilo něco jako soucit, který však působil hrozivěji než jeho pohoršení. „Dovolte mu, aby se díval do budoucnosti. Dejte mu možnost se rozhodnout, co je pro něj nejlepší, zatímco roste v krále, jakým se má stát.“

„Když říkáte ‚rozhodnout, co je nejlepší‘, myslíte tím svou dceru, že ano?“

Mírně pozvedl bradu. „Jistě jste postřehla ctnosti a schopnosti lady Mareilly. Muž, který by získal její ruku, by měl veliké štěstí, zejména král, jenž potřebuje silné spojence na dvoře.“

Sklopila jsem zrak a bojovala se žárlivostí, která mi svírala hrudník. Nejhorší na tom bylo, že jsem věděla, že má pravdu. Marella byla Mrazivá šlechtična – cílevědomá, inteligentní, okouzlující. Dokonalá pomocnice, která by dokázala mnoha způsoby Arcusovi ušlapat cestičku. Já byla Ohnivá vesničanka bez původu, se srdcem plným plamenů a bez důvěry jediného obyvatele Tempesie. Nikdo jiný se k ledovému králi nehodil méně než já. Jako by mě stvořil zlomyslný bůh coby přesný protiklad k němu.

„Neříkám to, abych vás ranil,“ pokračoval lord Ustathius. „Ale vím, že to taky vnímáte. Nemá smysl popírat pravdu.“

„Pravda,“ opáčila jsem, „je, že se nerozhoduji podle toho, co si přejí dvořané. Zůstanu tady tak dlouho, jak si to bude přát král Arkanus.“ Narovнала jsem se a přinutila se hledět přímo do jeho ledově planoucích očí.

„Tak mnoho štěstí, slečno Otrerová,“ uzavřel náš rozhovor tónem, z něžž bylo jasně patrné, že mě pokládá za bláhové dítě. „Obávám se, že si vyskakujete mnohem výše, než je vhodné. Stejně jako Pragera, který se snažil vyšplhat na horu Tempus,

aby vstoupil do obydlí bohů, a byl za svou pýchu odsouzen k věčnému pádu.“

„Podle Ohnivých,“ namítla jsem, „se nad ním slitovala Cirrus a darovala mu k jeho pádu křídla.“

„Tak doufejme, že váš výklad je správný. Stojíte blíže ke kraji, než si myslíte.“

„Další večere s dvořany, paní?“ divila se Doreena, když mi zapínala knoflíčky na zádech večerní róby – nazdobené, s vysokým pasem z okrově žlutého hedvábí.

„Ani nevíš, jak moc se těším,“ zavrčela jsem a snažila se nevrtět. „Arcus si nejspíš myslí, že když mě bude cpát dvořanům před oči, oblíbí si mě. Zhruba tak, jako když člověk šlápne do koňského lejna, má hned raději koně.“

Doreena se tiše zahihňala. „Tolik sarkasmu. Že vy jste se učila od paní Marelly?“

„To je ve skutečnosti jediné, co mě učit nemusí.“ Dál se usmívala. „Nejste ani kuň ani koňské...“ Odkáslala si, aby nemusela dokončovat větu. Z toho bylo vidět, že i Doreena byla více kultivovaná, než bych kdy byla já. „A zasloužíte si oblibu, paní. Než začnete něco namítat, řeknu vám, že *jste* dáma, protože to říká král. Nosíte krásné šaty a máte krásný pokoj. Přijměte svoje místo, jinak vás nikdy nepřijme dvůr.“

Jako by to bylo tak jednoduché. O mém pokoji ale měla pravdu. Visely v něm těžké, červené brokátové závěsy, jež tvořily útulný pelíšek kolem mé postele s nebesy. Klenuté dvojité okno s posezením skýtalo výhled do zahrady plné květin a ozdobných keřů. Mezi krbem a bohatě zásobenou knihovnou z mahagonového dřeva stál naducaný ušák. Ten pokoj v křídle pro královskou rodinu mi Arcus vybral a já měla dojem, že se snaží, abych se cítila co nej pohodlněji na místě, které bylo velice vzdálené mému domovu.